

Mariona Seguranyes: «Pep Vallès sempre va escriure amb total llibertat»

L'exposició «Josep Vallès. Entre l'alquímia i l'art» es pot veure a la Sala de l'Escorxador de Figueres

Seguranyes i Puig observant una tapa intervinguda

Pep Vallès (1931-2020)

[<https://www.emporda.info/cultura/2020/10/20/valles-pont-lemporda-barcelona/477911.html>] va ser un crític lúcid, un altaveu per a la creació artística catalana «progressista i reivindicativa» que «sempre va escriure amb total llibertat». Així ho creu la historiadora de l'art, Mariona Seguranyes, comissària de l'exposició Josep Vallès. Entre l'alquímia i l'art, produïda per l'Institut d'Estudis Empordanesos i la Fundació Valvi que, des de divendres passat i fins al 15 de maig, es

pot veure a la Sala de l'Escorxador de Figueres.

El primer contacte artístic que va viure i recordava Pep Vallès va ser d'infant en veure uns dibuixos de Salvador Dalí penjats a la notaria del pare Dalí. «Es va quedar colpit i li va despertar una sensibilitat cap a l'art», assegura Seguranyes. L'experiència que també el va «transformar» va ser l'anada a la guerra d'Ifni. Quan va tornar va visitar les coves d'Altamira i tot l'art prehistòric i participà en unes jornades al voltant de l'informalisme, moviment que també coneixerà de la mà del seu germà Evarist qui, segons la historiadora, «actua com a mentor». Seguranyes explica que un altre punt d'inflexió va ser l'exposició d'Antoni Tàpies a la Sala Gaspar de Barcelona. Vallès serà un dels primers crítics que li dediqui a Tàpies un article a Canigó el 1960. «Aquesta obra abstracta, que definia com ensangonada, representava per a ell el xoc de la guerra freda i la contemporaneïtat», diu.

Pep Vallès s'allunya del figuratiu. Ell veia en l'art «una eina de combat, de reclamació de drets i llibertat», com també creia el crític Arnald Puig (1926-2020) qui apareix en el vídeo que obre l'exposició on se'ls veu als dos conversant. El fet que Vallès marxi de Figueres per establir-se a la capital és d'una importància cabdal perquè ell és la figura que, des de Tele/eXprés, entre 1969 i 1979, dona visibilitat i estableix ponts entre els artistes empordanesos i els de Barcelona. Entre els primers, Josep Bonaterra, a qui Vallès «li té un gran respecte i admiració, mestre de Joan Sibecas». Dels dos s'exposa obra i també de molts altres artistes amics de Vallès, entre ells l'estimat Bartomeu Massot, que formaven part de la seva col·lecció. Al costat, la veu escrita del crític, una veu molt personal. De fet, els seus escrits, dels quals va eliminar totes les preposicions seguint l'estil dels escriptors objectivistes francesos, són un exercici profund i intens per quedar-se amb «l'essència» i que cal llegir detingudament. Com diu la comissària «és un concepte a l'hora de copsar artísticament i innovar».

A l'exposició, es destaca el paper de Figueres en la vida de Vallès. També l'amistat amb Antoni Tàpies. Gràcies a

ella, aquest va exposar a la galeria Art 3 de Figueres el 1982 i va fer una litografia inspirada en l'Empordà. D'entre les peces també hi ha alguna selecció de la seva col·lecció de tapes de vàter –Opus latrinae– intervingudes per artistes. Era la unió de «l'atac a l'art capitalista i l'essència alquímica».

Font del document:

https://www.emporda.info/cultura/2021/03/09/veu-essencial-lucida-del-critic/489636.html?utm_source=rss